

ZSILLE GÁBOR

Mi fáj majd, ha tényleg

*Kedden este kedvesemmel
képzeletben elvándoroltunk
Pestről, nem tudjuk pontosan,
hová, de kertünk lett, az biztos,
bodzabokros, ribizlis kert
felújított falusi házzal.*

*Mondom, a kanapén ülve
friss levegőről ábrándoztunk
Erzsébetváros közepén,
és sorra vettük, mit szeretünk
e zűrzavaros városból,
mi fáj majd, ha tényleg elmegyünk.*

*De csak száználmas részletek
jutottak eszünkbe: szélfűtta
szemét az utcán, köröző
biciklisták a ligetben és
rámenős zugárusok a
Baross téren, az árkádoknál.*

*És emlékszel-e arra az
ötven körüli vak koldusra
a Ferenciek teréről?
Az aluljáró lépcsőjén állt
és népdalokat énekelt
halkan az irdatlan gép Zajban.*

*Az egészből ennyi marad:
nem a Halászbástya, a Duna,
az Operaház fényei,
de kéregetők, dőlt kémények,
szennyes járdák sokasága –
ez kísér el, ennyi a haza.*

Pillanat

„Hát megjöttél? Egyenest a még nyitott pillanattól?”

(Wisława Szymborska)

*A még résnyire nyitott pillanattól
megjövök és átölellek,
tenyerem lapockádba olvad.
Sejtjeink zárójelbe kerül, hogy egykor
semmit sem éreztél belőlem,
semmit sem tudtam még rólad.*

*Túlélő szorít egy túlélőt.
Lábfejnyire, hajszálnyira egymás
lélegzetétől, két eleven sánc, aki
vagy, aki vagyok, a bezáruló pillanatba
együtt szökünk vissza. Arcunkon
elmosódnak a mulandóság ráncai.*